

't Vertrek

Elk huis is een gijzeling - steen die lucht gevangen houdt - en hoewel het toilet het meest op een cel lijkt, voel ik me er altijd vrij. Een ruimte zo nauw dat de muur je huid wordt. Alleen daar ben je ongestoord, alleen daar val je samen met je gijzelnemer.

Mijn dagmoeder, een in bloemenjurken gehulde klaagzang van een vrouw, noemde het toilet altijd 't vertrek. In die dagen en op dat platteland was dat vaak nog een hokje in de achtertuin, een gammele houten constructie met een hartje in de deur en een gat in een plank. Het krioelde er van spinnen en van puppyzacht papier was nog geen sprake - net geen versneden kranten maar ruwe, vaalroze rollen die altijd een beetje wak aanvoelden. Toch voelde ik me er altijd geborgen. Afgesloten van de buitenwereld, ongemoeid gelaten door die hekserige vrouw vooral.

Dat gevoel heeft me nooit verlaten. Ook later niet; omringd door glimmende tegeltjes, metalige lavendelgeur en een keur aan beduimelde modebladen, blijf ik me er vrij voelen. Zeker nu de rest van deze woning een klemwoord is geworden, een gigantische bankschroef die me leeg wil persen.

Onder me hoor ik een plons en voel ik koele druppels tegen mijn billen spatten. En dan weet ik het, dan staat het me helder voor de geest: ik moet dit huis verlaten, en met dit huis ook mijn vrouw. Het is een kwestie van doorspoelen - nog even met de borstel er over en ik zal gereinigd en gelaten de deur achter me dicht trekken.